

Mary Kubica
Az utolsó hazugság

HarperCollins

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakeresőt; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Mary Kyrychenko, 2017 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A mű eredeti címe: *Every Last Lie* (Park Row Books)

• Magyarra fordította: Gärtner Zita

Nyomtatásban megjelent: HarperCollins, 2018

Átdolgozott kiadás

978-963-448-510-0

- Borító: Magán Sarolta
- Borítófotó: Thinkstock
- A szerző fotója: Sarah Jastre

A HarperCollins® a HarperCollins Publishers vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

AZ UTOLZÓ HAZUGSÁG

A JÓ KISLÁNY ÉS A FOGADOTT LÁNY ÍRÓJÁTÓL

MARY KUBICA

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

HarperCollins

„Szokatlan és idegborzoló.”

LA TIMES

„Lebilincselő tettesvadászat és megindító beszámoló a gyászról.”

RUTH WARE, A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE,
A THE WOMAN IN CABIN 10 ÍRÓJA

„Mary Kubica hipnotikus történetet sző házasságról és titkokról. Lélektanilag hiteles, nem hagyja nyugodni az embert, és tele van egészen váratlan (de megalapozott) fordulatokkal. Magával ragadja az olvasót az utolsó oldalig, és bőségesen megjutalmazza kitartását.”

MEGAN ABBOTT, A YOU WILL KNOW ME SZERZŐJE.

„Zseniális, felkavaró és rabul ejtő. Készülj föl az érzelmi vesszőfutásra!”

B. A. PARIS, A BEHIND CLOSED DOORS
THE NEW YORK TIMES-SIKERLISTÁS SZERZŐJE

„Dermesztő pszichológiai thriller... [Kubica] ismét bebizonyítja, hogy a feszültségteremtés és a hatáskeltés mestere.”

PUBLISHERS WEEKLY

„Ez a hátborzongató thriller tökéletes olvasmány az előttünk álló hosszú, forró nyárra.”

REDBOOK

„Kubica negyedik regénye lenyűgöző ábrázolása gyásznak és helytállásnak egy özvegy elszánt nyomozásán keresztül, aki rádöbben, hogy hazugságok formálták az életét.”

BOOKLIST

„Libabőrös lesz tőle az ember!”

ENTERTAINMENT WEEKLY

CLARA

Azt mondják, a halál hármásával jár. Első volt az öregúr, aki anyámmal és apámmal szemközt lakott, az utca túloldalán. Mr. Baumgartner. Elvitte a proosztatarák hetvennégy évesen. A következő egy gimnáziumi osztálytársam volt, feleség és édesanya, csupán huszonnyolc éves. Tüdőembólia. Egy vérrög, amely egyenesen a tüdejébe ment.

És aztán Nick.

A kanapén ülök, amikor elkezdek mellettem csörögni a telefon. Nick neve jelenik meg a kijelzőn, az ő ismerős hangja csendül föl a vonal túlsó végén, mint ezernyi más alkalommal, amikor fölhívott. Ám ez az alkalom más, mint a többi, mert most fog utoljára telefonálni.

– Szia! – mondja Nick.

– Szia neked is!

– Hogy mennek a dolgok? – kérdezi.

– Minden rendben.

– Felix alszik?

– Aha – felelem. Ahogy az már lenni szokott az újszülöttekkel: egész nap alszanak, aztán egész éjjel kuruttyolnak. A karomban fekszik, moccanni sem tudok tőle. Semmi mást nem tudok csinálni, csak nézem, ahogy alszik. Felix négy napja és három órája született. Tizenhét perc múlva négy napja és négy órája lesz. A szülés, mint általában, hosszú és nehéz volt. Fájt, hiába adtak epidurális érzéstelenítést. Három óra vajúdás, pedig azt mondják, minden újabb gyerekkel könnyebbé válik a szülés. Ehhez képest Maisie könnyen és gyorsan jött – Felix nehezen.

– Talán föl kellene ébresztened – veti föl Nick.

– Mégis hogyan?

Nem bosszúsak a szavaim. Fáradtak. Nick érti. Tudja, hogy fáradt vagyok.

– Nem tudom – feleli, és szinte hallom a telefonban, ahogy megvonja a vállát, látom kimerült, de kisfiús mosolyát a vonal túlsó végén, simára borotvált arcát, melyen ilyenkor már barna borosta ütök ki az ajka fölött és az állkapcsán. Tompa a hangja, eltartja a telefont a szájától, és hallom, ahogy odasúgja Maisie-nek: *Szaladj el vécére, mielőtt indulunk!*, és elképzelem, ahogy közben ügyes mozdulatokkal kicseréli a halvány rózsaszín balettcipőt a rikító pink Crocsra. Látom, ahogy Maisie lába mocróg a kezében, elhúzza. A többi négyéves közé vágyik, hogy a suta lábnyújtásokat és lábujjérintéseket gyakorolják.

De Apu! – hallatszik vékonyka hangja. *Nem kell vécézni.*

És Nick gyöngéd, de határozott válasza: *Próbáld csak meg!*

Nick jobb szülő. Én hajlamos vagyok beadni a derekamat, azt mondani, oké, hogy aztán három mérfölddel később, a hazaút közepén megbánjam, amikor Maisie az öléhez kap, fölsikolt, hogy pisilnie kell, és a szégyen a szemében elárulja, hogy máris késő.

Maisie hangja elhalkul a lányvéce irányából, és Nick visszatér a telefonba.

– Vigyek valamit vacsorára? – kérdezi, én pedig lenézek a kitégult hasamon heverő Felixre. Mellemből szivárog a tej egy fehér pamutblúzon keresztül. Jegelt kispárnán ülök, hogy enyhítse a gyerekülés fájdalmát. Gátmetszésre volt szükség, szúrnak a varratok, vérzem. Ma még nem fürödtem, és egy kezemen meg tudom számolni, hány órányi alváshoz jutottam az elmúlt négy napban. Szemhéjam elnehezül, le akar csukódni.

Nick hangja hallatszik a telefonból:

– Clara – mondja, és ezúttal dönt is helyettem –, viszek valamit vacsorára. Nemsokára hazaérünk Maisie-vel. És akkor pihenhetsz – ígéri. Az esti rutin a következőképpen fog alakulni: alszom, aztán mikor Felixnek ennie kell, Nick fölébreszt. Aztán éjfélről Nick fog aludni, és az éjszaka hátralevő részében én virrasztok egy teljesen éber csecsemővel a karomban.

– Kínai vagy mexikói? – kérdezi, mire azt mondom, kínai.

Ezek az utolsó szavak, melyeket a férjemmel váltok.

Egy örökkévalóságnak tűnő ideig várok Felixszel, bámulom az élettelen tévé matt feketeségét, a távkapcsoló egy kasmírmintás párna alatt rejtezik a bőrkanapén, a szoba másik végében. Nem merek odamenni érte, mert félek, hogy fölébresztem Felixet. Szemem ide-oda jár a tévé és a távkapcsoló között, mintha képes lennék telepátikus úton bekapcsolni a készüléket, hogy pár percnyi *Szerencsekerékkel* vagy az esti hírekkel megtörjem a lélekölő monotóniát és unalmat, amivel egy újszülött gondozása jár – evés, alvás, peluscsere; aztán az egész előlről.

Mikor ér már haza Nick?

Harriet, a vörös border collie-nk összegömbölyödve fekszik a lábamnál, beleolvad a jutaszőnyegbe – berendezési tárgy és védelmezőnk egyben. Hamarabb meghallja az autót, mint én. Hegyezi becsapott fülét, föláll. Hiába várom, hogy halljam nyílni a garázskaput, és Maisie-t, amint bevágat az ajtón, és aztán végigpörög a lakás deszkapadlóján, mint egy kis balerina. Nick érkezése a vacsorát jelenti, úgyhogy korogni kezd a gyomrom. Éhes vagyok.

Ehelyett a bejárati ajtó felől jön zaj, hivatalos kopogtatás a fán, és Harriet hamarabb tudja, mint én, hogy ez nem Nick.

Fölállok a kanapéról, és kinyitom az ajtót.

Egy férfi áll előttem, szavai semmitmondóak és fölfoghatatlanok. Ott lebegnek közöttünk a levegőben, mint a szentjánosbogarak, elröppennek sebesen, ha megpróbálom megfogni őket.

– Ön Mrs. Solberg? – kérdezi, és amikor azt mondom, igen, így folytatja: – Baleset történt.

Fekete pamutinget visel, fekete szövetnadrágot. Az ingén rávarrott ábrák vannak, meg egy jelvény. A ház előtt álló autón az áll: *Szolgálunk és védünk*.

– Asszonyom? – kérdezi, amikor nem szólok semmit. Felix úgy fekszik a karomban, mint egy zsák krumpli. Teste ernyed, tehetetlen, még alszik, és közben egyre nehezebbé válik. Harriet a lábamnál ül, és az idegent bámulja bizalmatlanul.

Bár fülemmel hallom a szavakat, az agyam nem fogja fel. A kialvatlanságot okolom, de lehet, hogy nem akarom felfogni. Nézem a férfit magam előtt, és azon gondolkozom: mit akarhat tőlem? Mit akar eladni?

– Nem várhat? – kérdezem, és a mellemhez szorítom Felixet, hogy az idegen ne lássa a tejfoltokat a blúzomon. Sajog a medencém, égnek az izmok a lábamban. Sántítok, a szülés hatása.

– Hamarosan hazajön a férjem – mondom biztatóan –, bármelyik percben itt lehet –, és látom, ahogy érzéketlen arcán megjelenik a mesterkélt szájalom. Sokszor láthatta már ezt. Beszélek neki Maisie balettórájáról, arról, hogy Nickkel épp jönnek hazafelé, miközben mi itt beszélünk, és hogy bármely percben itt lehetnek. Elmondom, hogy csak megálltak vacsorát venni, és aztán jönnek haza. Nem tudom, miért beszélek ennyit. Kitárom az ajtót, hívom, jöjjön be.

– Várja meg idebent – ajánlom, és ismét elmondom, hogy Nick rövidesen hazaér.

Odakint majdnem harminc fok van. Június huszonharmadikát írunk.

Egy kéz simul a könyökömre; a kezében tartja a sapkáját. Belép a házba, szorosán követ, hogy elkaphassa Felixet, ha esetleg összeesnék.

– Baleset történt, asszonyom – mondja újból.

Kínai kaját rendszerint egy kis büféből szoktunk hozni a szomszéd városból. Nick kedvence a *pot stickers*, az enyém az *egg drop soup*. A büfé nincs messzebb öt mérföldnél, de odáig végig kell menni egy mellékúton, melyet Nick előszeretettel használ, mert így elkerülheti a dugókat a főúton, különösen csúcsforgalom idején. A Harvey Road síkságon halad, nincsenek dombok. Keskeny, kétsávos út, melyen – azt hinné az ember – el sem fér két kocsi egymás mellett, különösen a

kanyarban, ahol az út élesen, kilencven fokban megtörik, mint egy L betű, és az autósok a dupla sárga záróvonalra fütyülve, vakon átcsúsznak a szemközti sávba, hogy be tudják venni a meredek fordulót. Lótulajdonosok élnek errefelé, egy sor tágas, modern épület léckerítéssel és istállókkal, ahol telivérek és amerikai quarterek tanyáznak. Vidéki élet luxuskiadásban két virágzó előváros közé ékelődve, melyek körül gombamód szaporodik az áruházak, vegyesboltok, benzinkutak és fogorvosok serege.

Süt a nap, az a fajta ragyogó idő, mely fenséges naplementébe torkollik, és a világ arannyá változik Midász király kezében. A nap az ég alján csüng, mint egy kínai lampion, elvakítja a hazafelé igyekvőket. Belecsúszik az autó visszapillantó tükrebe, emlékeztet rá, hogy ő az úr ezen a világon, miközben a sofőr vaksin menekül a ragyogás elől, vagy éppen rohan beléje. De a nap csak az egyik oka a balesetnek. Ott van még az éles kanyar és Nick nagy sebessége, amint azt hamarosan megtudom; három olyan dolog, amelyet nem célszerű vegyíteni, mint például a klórt meg az ecetet.

Ezt magyarázza nekem a pamutnadrágos és -inges férfi, aki előttem áll, fogja a könyökömet, és várja, hogy összeessem. Látom, ahogy a nyitott bejárati ajtón bekandikálnak a ferde napsugarak, belépnek az otthonomba, és aranyra festik a lépcsőt, a vigasztalan hikorifa padlót és a hajszálakat Felix érzékeny fején.

Újabb szavak és kifejezések, melyek legalább olyan megfoghatatlanok, mint a „baleset” volt: „túl nagy sebesség”, meg „nekiütközött”, meg „fa”.

– Megsérült valaki? – kérdezem, tudván, hogy Nick hajlamos gyorsan hajtani, és magam előtt látom, hogy leszorít egy másik kocsit az útról, amely egyenesen nekimegy egy fának.

Megint érzem a könyökömön a kezet, az erős kéz érintését, mely megtart.

– Asszonyom – mondja újból –, Mrs. Solberg! – Elmondja, hogy nem volt ott senki. Senki sem volt tanúja, amikor Nick több mint ötven mérföldes sebességgel vette be a kanyart, és a kocsi kivágódott, egyszerűen a fizika törvényei alapján; sebesség és Newton első törvénye a mozgásról, mely szerint egy mozgó test mozgásban marad, míg neki nem ütközik egy fehér tölgynek.

Magamban azt mondom: ha mexikóit kértem volna vacsorára, Nick már itthon lenne.

A neonlámpák úgy követik egymást a mennyezeten, mint a piros lámpánál feltorlódott kocsik: egyik a másik után. Fényük visszaverődik a folyosó linóleumpadlójáról, és kétfelől vág a szemembe, ahogy abban az egyetlen pillanatban minden két irányból érkezik: Felix a hirtelen farkaséhségével; férfiak és nők műtőruhában; elsikló hordágyak; egy kéz a karomon; egy aggályos mosoly; egy pohár jéghideg víz remegő kezemben; egy hideg, kemény szék; Maisie.

Felix eltűnik a karomból, és egy töredékmásodpercig elveszettnek érzem magam. Aztán ott van apám, ott áll előttem Felixszel a karján, én pedig hozzábújok, és apám engem is átölel. Sovány, de erős ember. Haja nem több pár szürke csíknál egyéb iránt tar, májfoltoktól sötétlő koponyáján.

– Jaj, Apu! – mondom, és csak ott, apám ölelésében vagyok hajlandó tudomásul venni az igazságot, a tényt, hogy a férjem, Nick élettelenül fekszik egy műtőasztalon, az agya már halott, de a testét mesterségesen életben tartják, míg összeállítják a listát a szerveiről. Ki kapja a férjem szemét, veséjét, bőrét? Egy lélegeztetőgép lélegzik helyette, mert Nick agya már nem képes parancsolni a tüdejének. Az agyában nincs aktivitás, nem áramlik a vér. Ezt mondja a doktor, aki előttem áll, miközben apám mögöttem: két könyvtámasz, ahogy állva tartanak.

– Nem értem – mondom az orvosnak, inkább azért, mert nem akarom elhinni, mintsem hogy ne érteném. Mire odavezet egy székhez, és azt mondja, üljek le. Ott aztán, miközben fegyelmezett, barna szemébe nézek, újból elmagyarázza:

– A férje traumás agysérülést szenvedett, ami duzzanatot és vérzéseket okozott az agyában – mondja, és összefonja karját sovány teste előtt. – Vérömlenyt. Az agy egész felületét beborítja a vér. – Valahol ezen a ponton elveszítem a fonalat, mert csak egy vörös vértengert látok magam előtt, amint kifut a homokos partra, és fuksziaszínűre festi a fövenyt. Nem bírom követni a szavait, bár igazán igyekszik elmagyarázni. Egyre egyszerűbb, elemibb szavakat választ, ahogy az arckifejezésem egyre zavartabb és kábultabb lesz. Egy nő áll meg előttem, megkér, hogy írjam

alá a szervadományozási hozzájárulást. Miközben sután odakaparom a nevem egy vonalra, elmagyarázza, mit írok alá.

Megengedik, hogy bemenjek a kezelőbe, és nézhetem, ahogy egy másik orvos, ezúttal egy nő, elvégzi ugyanazokat a vizsgálatokat, melyeket az előbb férfi kollégája elvégzett: belevilágít Nick szemébe, ellenőrzi a reflexeit. Jobbra-balra forgatja a férjem fejét, és közben figyel, mozdul-e acélkék szeme. A doktornő tekintete komoly, arca egyre jobban elkomorul. Újból és újból átnézik a CT-t, és olyan kifejezések röpködnek a levegőben, mint „középvonal-eltolódás” és „koponyaűri vérzés”, én meg azt kívánom, tegyenek rá egy ragtapaszt, és hadd menjünk végre mindannyian haza. Szuggerálom Nick szemét, torkát, hogy működjön úgy, ahogy kellene. Kérlelem, hogy köhögjön, táguljon ki a pupillája, hogy üljön föl a hordágyon, és szólaljon meg. *Kínai vagy mexikói?* – kérdezi, és ezúttal azt felelem: mexikói.

Soha többé nem eszem kínait.

Elköszönök. Állok Nick még élő, de már halott teste előtt, és elköszönök. De nem mondok semmi mást. Megfogom a kezét, mely egykor az enyémet fogta, mely alig pár napja izzadt hajamat simogatta, miközben kinyomtam a testemből egy gyermeket. A kezét, mely alig pár órája Maisie kis kezét fogta, miközben kiléptek az ajtón – Maisie rózsaszín balett-trikóban és tütüben, Nick abban az öltözékben, melyet most vér szennyez, és valami ápolónő sietős kézzel levagdalt róla, mint az áruházi kuponokat szokás –, hogy elmenjenek balettórára, miközben én otthon maradtam Felixszel a karomban. Rángatózó ujjakkal végigsimítok a haján. Megérintem borostás arcát. Megnyálazom az ujjam, és letörölök valami maszatot a szeme fölül. Homlokára szorítom az ajkam, és sírok.

Nem így akarok emlékezni rá, ahogy itt fekszik ezen a steril ágyon, csövekkel a karjában, a torkában és az orrában, ragtapasszal az arcán, gépek között, melyek fülsértő csipogása és sípolása arra emlékeztet, hogy nélkülük Nick már nem élne. Megváltozott az arca, és hirtelen rájövök, hogy ez nem is az én Nickem. Szörnyű tévedés történt. Nagyon dobban a szívem. Ennek az embernek csupa kék folt az arca, és fel van dagadva, úgyhogy már nem ismerhető fel. Én legalábbis nem ismerem fel, szerencsétlen felesége sem fogja, egy másik asszony, akit hamarosan értesítenek, hogy meghalt a férje. Egy másik férfit hoztak be ebbe a helyiségbe – akit összetévesztettek Nickkel –, és a felesége, ennek a szegény embernek a felesége most az egyszínű kórházi folyosókon kószál, és nem tudja, hol a férje. Lehet, hogy ő is Nick, de az én Nickem valahol másutt van Maisie-vel. Bámulom ezt az ernyedtet itt előttem, a véres haját, a sápadt, petyhüdt bőrt, a ruháját – melyről egy perce még azt hittem, Nick ruhája, de most már látom, hogy csak egy jellegtelen, kék póló, amelyet bárki viselhet –, melyet levágtak a testéről. Ez nem az én Nickem, most már tudom. Gyorsan megfordulok, és sietve kilépek az elválasztó függöny mögül, hogy találjak valakit, bárkit, akivel közölhetem a felfedezésemet: a haldokló férfi ezen a kórházi ágyon nem az én férjem. Egy teljesen összezavarodott ápolónő szemébe nézek, és követelem, hogy mondja meg, mit csináltak a férjemmel.

– Hol van? Hol van? – könyörgök, és belekapaszkodom a karjába, rángatom.

De természetesen Nick az. Nick fekszik a kórházi ágyon. Az én Nickem, és most az egész kórházban mindenki szánakozva néz rám, és örül, hogy nincs a helyemben.

Amikor befejezem, egy másik szobába vezetnek, ahol Maisie egy vizsgálóasztalon ül apám mellett, és lelkesen ecseteli a balett-tanára, Miss Becca legfontosabb tulajdonságait: szép és kedves. A kórháziak már mondták, hogy Maisie-nek nem esett baja, mégis óriási megkönnyebbülés, amikor a saját szememmel látom. Megbicsaklik a lábam, az ajtófélfába kapaszkodom, és azt mondom magamnak: hát tényleg igaz. Tényleg jól van. Szédülök, forog körülöttem a szoba, mintha az lenne a Föld, és én a Nap. Felix is ott van apám karjában, Maisie kezében pedig egy nyalóka, cseresznyepiros, a kedvence, mely élénkvrösrre festi a nyelvét és a száját. Kötés van a kezén – „csak egy kis zúzódás”, biztosítanak –, az arcán mosoly. Nagy, széles, naiv. Nem tudja, hogy az apja gyakorlatilag meghalt. Hogy meghal, miközben mi itt beszélünk.

Maisie felém fordul, még most is fel van dobva a délutáni balettől.

– Nézd, Anyu – mondja –, itt van Mapa. – Így hívja apámat kétéves kora óta, amikor még nem tudta kiejteni a gy-t és az n-t. Ragacsos, nyalókától maszatos kezét a nagyapja háromszor akkora kezére teszi. Ügyet sem vet a szememből patakzó könnyekre. Cingár lába lelóg a vizsgálóasztalról, egyik cipője elveszett a karambol viharában. Kiszakadt a térdén a harisnya, de Maisie-t nem zavarja. Egyik copfja is kibomlott, göndör haja egyik fele a vállát és a hátát verdesi, a másik fele össze van fogva.

– Hol van Apu? – kérdezi, és összehúzott szemmel elnéz mellettem, hátha ott van Nick. Képtelen vagyok elmondani neki, mi történt. Úgy vélem, derékba törné édes, ártatlan gyerekkorát ez a két szó: *Apu meghalt*. Néz ki az ajtón, várja, hogy megjelenjen Nick, és látom, hogy megpaskolja kicsiny hasát, és közli, hogy éhes. Olyan éhes, hogy fel tudna falni egy malacot, mondja. *Egy lovat*, akarom mondani, hogy kijavítsam a szólást, de aztán rájövök, hogy nem számít. Semmi sem számít most már, hogy Nick meghalt. Maisie reménykedve néz rám, szélesen mosolyog.

Aztán lehervad a mosolya.

Riasztás hangzik föl a hangosbeszélőből, és a folyosó hirtelen megelevenedik. Orvosok és ápolónők szaladnak, berendezéseket tolnak a linóleumpadlón. Zajosan csattognak a kerekék, zörögnek az eszközök a fémtálcákon. Maisie hirtelen rémülten felsikolt, leugrik az asztalról, térdre rogy, labdává gömbölyödik a padlón.

– Itt van! – nyöszörög, és amikor mellé térdelek és a karomba vonom, rájövök, hogy reszket. Összenézünk apámmal.

– Ide is követett! – kiabál, de mondom neki, hogy nem, Apu nincs itt, és miközben átölelem Maisie-t, és kócos haját simogatom, nem tehetek róla, de azon gondolkozom, mit értett azon, hogy „ide is követett”. A reményt, hogy mindjárt meglátja Nicket, egy szempillantás alatt felváltotta a rémület.

– Mi van, Maisie? – kérdezem. – Mi a baj?

De csak megrázza a fejét, és szorosan lehunyja a szemét. Nem mondja el.

NICK

ELŐTTE

Clara a konyhai mosogató előtt áll, kerek kivágású, csíkos pólója kidomborodik közepén. A gyerekünk. A póló anyaga nyúlós, elasztikus, szépen ráfeszül a pocakjára. Hátról nem látná az ember, hogy várandós. A sötét farmer rásimul a domborulataira, a rugalmas rész, mely a kisbabánkat tartja, rejtve marad a hosszú póló alatt. Oldalról viszont más a helyzet. Oldalról, ahol én állok, és megbabonázva nézem, ahogy egy dörzsis szivacsot mozgat egy serpenyő oldalán, hogy lekaparja a rásült tojást, oldalról Clara törzse mértéktelenül megvastagodott, beleütközik a mosogatóba. Tabasco szósz vöröslik a póló csíkjai között a púpon, mely mindig útban van.

Hamarosan a kismamablúzok sem lesznek rá jók.

Kezdünk azon gondolkozni, hogy egy hátvéd bújik meg a méhében, vagy egy profi bokszoló, vagy a Blackhawks hokicsapat védője. Valami ilyesmi.

Clara leteszi a szivacsot, és megdörzsöli a gyerekünk súlya alatt megfeszülő derekát. Aztán ismét kézbe veszi a szivacsot, és tovább sikálja a serpenyőt. A kiömlő vízből forró pára száll fel a levegőbe, megizzasztja Clarát. Mostanában mindig melege van. Lábszára és lábfeje megdagad, mint egy középkorú nőé, aki a nehézségi erő utálatos hatásával küzd, feszül a víztől, olyannyira, hogy már nem tudja belepréselni a lábát a cipőibe. A csíkos póló hónaljában a kék kezd elsárgulni az izzadságtól.

Ennek ellenére csak bámulom. Az én Clarám tökéletes.

– Jackson – mondom, miközben erővel elfordítom a szemem a feleségemről, és leszedem a reggeli maradványait az asztalról: Maisie félbehagyott müzlijét, az én üres tányéromat. Beleszórom a maradékot a szemetesbe, és berakom a mosogatógépbe a tálkát, a tányért és a kiskanalat.

– Túl divatos – felel Clara anélkül, hogy egy pillanatra is levonná a szemét a serpenyőről vagy a forró vízről, mely a rozsdamentes mosogatóálcába ömlik. A csaptelepet nemrég cseréltem ki. Otthonunk, egy századfordulós, craftsman stílusú épület, állandó karbantartást igényel. Clara új házat akart, én olyat, amelynek van egyénisége, stílusa, lelke. Én nyertem, ám gyakran – amikor estéim és hétvégéim javításokkal mennek el – azt kívánom, bár ne így történt volna. – Mindig, mindenhol csak egy lesz a három Jackson közül – mondja, és nem ellenkezem, mert tudom, hogy így igaz.

Ismét próbálkozom.

– Brian – mondom, tudván, hogy az utóbbi években nem találkoztam olyan Briannel, aki huszonöt évesnél fiatalabb lett volna. Az én Brianem lesz az egyetlen Brian, aki még gyerek, miközben a többiek harmincas, kopaszodó üzletemberek.

Clara megrázza a fejét.

– Túl szokványos. Ezzel az erővel hívhatjuk Williamnek, Richardnak vagy Charlesnak is.

– Mi a baj a Charlesszal? – kérdezem, és Clara rám sandít fűzőld szemével, és elmosolyodik. Charles a második nevem, apám adta, aki szintén Charles volt. De Clarának nem felel meg.

– Túl szokványos – ismétli, és megrázza a fejét, és hajfürtjei táncot járnak a csíkos póló hátán.

– Mit szólsz a Birchhöz? – veti fel, és hangosan elnevetem magam, mert pont ebből fakad a vitánk: az olyan nevekből, mint a Birch. Vagy Finbar. Vagy Sadler. A tegnapi meg tegnapelőtti ötletei.

– Nem, az ördögbe is! – mondom, miközben odamegyek, és átölelem hátról, állam csontos vállára támasztom, karomat domborodó hasa köré fonom. – Az én fiam nem lesz Birch – jelentem

ki, miközben a pólón keresztül érzem a gyerek rúgását, mintha méhen belülről a tenyerembe csapna. Egyetért velem. – Majd később megköszönöd – mondom, tudván, hogy a hatodikos fiúk előszeretettel piszkálják a Birch, Finbar vagy Sadler nevű társaikat.

– Rafferty? – kérdezi Clara, és ismét felnyögök, miközben ujjaim megkeresik gerincének hajlatát, és nyomkodni kezdik a sajgó ízületeket és idegeket. Isiász, közölte a nőgyógyász, és megnyúlt ínszalagokat emlegetett a fájdalom okozóiként, a súlypont eltolódását, a pluszkilókat. Nem kétséges, hogy Brian baba nagy gyerek lesz, sokkal nagyobb, mint Maisie volt, aki három kiló negyven dekával érkezett.

Mozdulataim sóhajt csalnak elő Clara torkából. Jól is esik neki, meg nem is.

– Az nem valami szalag? – kérdezem, miközben finoman nyomkodom a hátát, és a nagy műgonddal becsomagolt, piros és zöld *rafferty*vel felékesített karácsonyi ajándékai lebegnek a szemem előtt.

– Az a rafia – mondja, és fölnevetek.

– Tessék! Rafia, Rafferty, mi a különbség?

– Van különbség – mondja jelentőségteljesen, és eltolja a kezemet. Elég volt a masszázsból, legalábbis egyelőre. Aztán majd jöhet a folytatás, este, miután Maisie-t ágyba dugtuk, és Clara álmosan elnyúlik a matracunkon, és megkér, hogy masszírozzam meg; oda irányítja ujjaimat, ahol a legjobban fáj. *Lejebb*, mondja, és *balra*, aztán fölsóhajt, amikor együttesen megtaláltuk azt a pontot, ahol a kis Rafferty feje nyomja a medencéjét. Már nem tud a hátán feküdni, bár a világon semmi másra nem vágyik, mint hogy a hátán feküdjön. De a nőgyógyász azt mondta, ne tegye, az nem jó a babának. Így aztán most egy pluszpárna társaságában alszunk, mely több helyet igényel, mint én, és tudom, csak idő kérdése, és azon kapom magam, hogy a padlón alszom. Az utóbbi időben Maisie is rászokott, hogy bejár hozzánk, nyugtalanítja a mamája növekvő pocakja. Tudja, hogy rövidesen osztoznia kell a szobáján, a játékain, a szülein egy újszülött kisfiúval.

– Miért nem ülsz le? – mondom Clarának, mert látom, hogy fáradt, és melege van. – Majd én befejezem a mosogatást. – De Clara nem ül le. Makacs. Ez is egyike a sok dolognak, amit szeretek benne.

– Mindjárt kész vagyok – mondja, és tovább sikálja a serpenyőt.

Így hát inkább összegyűjtöm a vasárnapi újság romjait a reggelizősarokból, ahol Maisie csendesen ül, bámulja a tréfás rajzokat, a „mókákat”, ahogy előszeretettel nevezi őket, mert Clara is ezt mondja. Kuncogni kezd.

– Mi olyan vicces? – kérdezem, és letörök egy Lucky Charms morzsát az álláról. Maisie nem felel, de ragacsos ujjacskájával az újságra mutat, egy képre, melyen egy gigászi elefánt eltapos valamiféle kisebb állatot. Nem értem, de azért nevetek, és összeborzolólok a haját. – Ez vicces – mondom, miközben kupacba rakom a kidobandó újságpapírt, és Maise szeme elé beúszik egy fénykép a legutóbbi terrortámadásról. Látom, ahogy pillantása a tréfás rajzokról a vezető hírekre siklik, megtapad a képen: tűzvész, egy összeomlott ház. Ami valamikor utca volt, most romok torlaszolja el, kezükbe temetett arccal zokogó emberek, gépfegyveres kommandósok.

– Mi ez? – kérdezi Maisie, és ragacsos ujjá ezúttal egy fegyveres férfira mutat egy szíriai utcán. A képen, melyen a piros vért fakó barnára retusálták, nem nyilvánvaló, hogy az vér. És aztán, meg sem várva a választ, Maisie ujjá egy nőre vándorol, aki a férfi mögött áll, és arca könnyekben fürdik. – Szomorú – mondja érdeklődő kifejezéssel sápadt arcán, mely szeplőkkel büszkélkedik most, hogy közeleg a nyári meleg. Nem nyugtalan. Túl kicsi még ahhoz, hogy nyugtalanodjék az újságban látható síró asszony miatt. De azért észreveszi, és zavart arccskáján látom a kérdést: *A felnőttek nem sírnak. Akkor ez a néni miért sír?*

És aztán Maisie hangosan is fölteszi a kérdést:

– Miért? – És Clarával együtt egyszerre néznek a szemembe, Maisie kíváncsian, Clara figyelmeztetően. *Miért szomorú a néni?* – akarja tudni Maisie, Clara viszont azt akarja, hogy zárjuk le a témát.

Ha Maisie-ről van szó, Clara szerint a tudatlanság áldás.

– Ideje átöltöznöd, Maisie – szól Clara, miközben leöblíti a serpenyőt, és a szárítórácsra teszi.

Gyors, rövid lépésekkel átvág a szobán, hogy nedves kezével összeszedje a maradék újságot; nehézkesen lehajol, hogy fölvegye a lapokat, melyeket elejtettem. Szokásos vasárnap délelőtti ténykedésem, és egyben Clara kedvenc dohogási témája, hogy szétszórom az újság lapjait. Miközben lehajol, kezével a hasát fogja, mintha attól félne, hogy kiesik a gyerek, ha túl mélyen meghajlik.

– Majd én – mondom neki, miközben ő rádobja, amit összeszedett, a képre a romos házról, a síró nőről és az irdatlan fegyverről, abban a reményben, hogy kitörli a fotót Maisie emlékezetéből. De látom Maisie kíváncsi szemén, hogy továbbra is válaszra vár. *Szomorú a néni*, mondja a szeme. *Miért?*

Megfogom Maisie kezét, szinte eltűnik az enyémben. Fészkelődik a konyhai széken. Egy négyéves számára nyugton ülni fölér a lehetetlennel. Vékony lába kalimpál az asztal alatt, összevissza csúszkál a széken. Haja kócos, a pizsamájára kiömlött tej tapad, aminek savanyú szaga lesz, minél tovább marad benne; az a savanykás szag, amely gyakran vesz körül kisgyerekeket.

– Nagyon sok ember él a világon – mondom neki –, vannak köztük jók, és vannak gonoszak. És valami gonosz ember megbántotta ezt a nénit, elszomorította. De neked nem kell attól félned, hogy ilyesmi történik veled – teszem hozzá gyorsan, mielőtt Maisie-nek akár csak lehetősége lenne beleélni magát, és képzeletében a romos ház meg a gépfegyver megjelenne itt, a mi biztonságos elővárosi környezetünkben. – Amíg itt van Anyu és Apu, mi nem engedjük, hogy ilyesmi történjék veled. – Maisie-nek pedig földerül az arca, és azt kérdezi, elmehetünk-e a parkba. Feledésbe merül a szomorú asszony. Feledésbe merülnek a fegyverek. Gondolatai immár libikókák és mászókák körül forognak, én pedig bólintok, és azt mondom, rendben, elviszem a parkba, Clara pedig itthon marad pihenni.

Clarára nézek, rám kacsint. Elégedett a szónoklattal.

Segítek Maisie-nek fölállni az asztaltól, és közösen megkeressük a cipőjét. Emlékeztetem, hogy menjen el vécére, mielőtt elindulunk.

– De Apu – makacskodik –, nem kell! – Pedig természetesen kell neki. Mint minden négyéves a világon, tiltakozik a vécére menés, a délutáni alvás és minden olyasmi ellen, ami zöld.

– Meg kell próbálnod – mondom, és nézem, ahogy elvonul a fürdőszobába, ahol tárva-nyitva hagyja az ajtót, míg a sámlis segítségével fölmászik a vécére, és pisil.

Ekkor – kerek harmincnyolc másodpercig, de nem tovább, amíg távol van – Clara odajön hozzám, nekem nyomja nagy hasát, és azt mondja, hiányozni fogok neki. A szavai olyanok, mint valami woodoo varázslat vagy fekete mágia: elolvadok tőlük. Hatalma van fölöttem, megbűvöl. A következő negyvenöt percben, míg a játszótéren hancúrozom Maisie-vel, hiányozni fogok a terhes feleségemnek, aki itthon marad. Elmosolyodom, melegség jár át. Nem tudom, mivel érdemeltem ki mindezt.

Clara magas, néhány hüvelykkel marad csak el az én száznyolcvan centimtől, ma még nem zuhanyozott, izzadság- és tojásszaga van, de páratlanul gyönyörű. Soha életemben nem szerettem annyira senkit, amennyire Clarát szeretem. Megcsókol, úgy, ahogy csak Clara tud csókolni: könnyed, súlytalan ajka súrolja az enyémet, és én ott maradok teljesen elégedetten, mégis sóvárogva, többre vágyva. Kezemet dereka eltűnő ívére teszem, ő pamutingem alá csúsztatja az övét. Nyirkos a tenyere. A gyerekünket rejtő domborulat fölött hozzám simul, és újból megcsókoljuk egymást.

De mint mindig, a pillanat túlságosan is gyorsan elröppen. Mire észbe kapunk, Maisie már jön is a fürdőszoba felől, szökdécsel a folyosón, hangosan hívogat:

– Apu! – És Clara lassan elhúzódik, hogy szünyogriasztót és naptejet keressen.

Maisie-vel biciklire ülünk, és elindulunk a járdán, miközben Clara az elülső teraszcsoportról néz utánunk. Nem tettünk még meg egy-két háznői útnál többet, amikor durva, mérges hang üti meg a fülemet. Maisie is hallja. Amellett látja a kis barátját, Teddyt a házuk előtt ülni a gyepen, amint a fűszálakat tépdési, és igyekszik nem odafigyelni arra, hogy az apukája üvöltözik az anyukájával. A nyitott garázsban állnak, Emily és Theo Hart, a szomszédaink, és egy szempillantás sem telik el, Theo a garázs falának löki az asszonyt. Lefékezem a biciklit, de Maisie-nek azt mondom, tekerjen

tovább.

– A piros háznál állj meg! – mondom. Egy vörös téglapületnél, fél tömbbel előrébb.

– Minden rendben? – kurjantok át az utca túloldalára, és leszálok a bicikliről, készen rá, hogy odarohanjak, ha Theo ismét támadásba lendül. Arra számítok, hogy ő felel, valami kurtát, durvát, netán fenyegetőt – ehelyett Emilytől jön a válasz, aki megtörli kezét a farmerja szárában, lesimítja a haját, és ellép a garázs falától, miközben Theo árgus szemekkel les a háta mögül.

– A legnagyobb rendben – mondja, és mosolya olyan hamis, mint az elektronikus levélszemét.
– Gyönyörű napunk van – teszi hozzá, aztán odaszól Teddynek, hogy menjen be fürdeni. Teddy egyből föláll, nem húzódozik, nem vonakodik, mint Maisie, amikor fürdeni hívjuk. Teszi, amit mondanak neki, csak azt nem tudom eldönteni, ez vajon egyszerű engedelmesség, vagy valami többről van szó. Mondjuk, félelemről. Emily nem tűnik gyengének – magas, izmos nő –, mégis az. Nem ez az első alkalom, amikor saját szememmel látom, hogy Theo kezét emel rá, úgy nyúl hozzá, ami már a bántalmazással határos. Ha így viselkedik nyílt színen, milyen lehet bent, zárt ajtók mögött?

Meg sem tudom számolni, hányszor beszéltünk már erről Clarával.

Nem lehet segíteni olyasvalakin, aki nem akarja, hogy segítsenek neki.

Nézem, ahogy Emily és Teddy kéz a kézben eltűnnek a házban. Miközben újból nekivágok az utcának, sietve, hogy beérem Maisie-t, aki egy kocsifelhajtó végében vár rám, észreveszem, hogy Theo gyilkos pillantásokat lövell felém.

CLARA

Sokféleképpen tör rám a bánat.

Szomorúsággal telnek a reggelek, levertséggel az esték. Ha egyedül vagyok, sírok. Nem vagyok képes rávenni magam, hogy bevalljam Maisie-nek, miért nincs itt Nick, így aztán rákaptam a hazudozásra, arra, hogy azt mondom a kislánynak, aki epedő szemmel áll előttem, hogy az apja elszaladt itthonról, hogy dolga van, hogy dolgozik. Elcsépett válaszokat ismételvek – hogy hamarosan hazajön, hogy később jön haza – hálásan, amikor Maisie elmosolyodik, vidáman odébb táncikál, és azt mondja, oké. Kegyelmet kapok, haladékat. Majd később elmondom neki. Nemsokára...

Megjön és elmegy apám. Vacsorát hoz, leül mellém az asztalhoz, biztat, hogy egyek. Fölvesz a villára egy falatot, és kezembe adja a villát. Felajánlja, hogy elviszi Maisie-t a játszótérre, de nem engedem, félek, hogy ha nélkülem kimegy a házból, Maisie sem jön vissza. Így hát otthon maradunk, és tocsogunk a bánatban. Belemerülünk, pácolódunk. Hagyjuk, hogy a bánat átitassa egész lényünket, puhává és erőtlenné tegyen minket. Még Harriet, a kutya is bánatos, búsan összegömbölyödve fekszik a lábamnál, miközben naphosszat a karomban tartom Felixet, és vakon bámulom Maisie rajzfilmjeit a tévé képernyőjén. *Max és Ruby, Bajkeverő majom*. Harriet hegyezi a fülét, ha elmegy egy autó az utcán, talpra ugrik, mikor pizzafutár érkezik a szomszédba, a lassító autóról azt hiszi, Nick jött meg. *Nem ő az*, mondanám neki. *Nick meghalt, Harriet*.

Maisie rámutat valamire a tévén, nevet, rézvörös hajfürtök hullanak a szemébe. Teljesen elégedett, ha beszélő nyuszikat nézhet a tévében napi nyolc órán keresztül, és mikrós pattogatott kukoricát ehét reggelire, ebédre és vacsorára. *Láttad?* – kérdezi tőlem, és én élettelenül bólogatok, pedig nem láttam. Nem látok semmit.

Nick meghalt. Mit lehetne még látni?

Ha meg nem szomorúságot, akkor haragot érzek. Haragszom Nickre, amiért itt hagyott. Amiért nem vigyázott. Amiért túl gyorsan hajtott, miközben Maisie is a kocsiban ült. Amiért túl gyorsan hajtott, és pont. Amiért elvesztette az uralmát az autó fölött, kisodródott, és egyenesen nekivágódott annak a fának. A teste repült volna tovább, míg a kocsi hirtelen megállt. A fára is dühös vagyok. Gyűlölöm a fát. A becsapódás ereje jószerivel rátekerte a kocsit a vén tölgyfára a Harvey Roadon, miközben Maisie a hátsó ülésen ült, a másik oldalon, csodával határos módon sértetlenül. Ott ült, míg körülötte az autó karosszériája beszakadt, mint egy bányaomlás, csapdába ejtette őt, és közben az első ülésen Nick az utolsó lélegzeteit vette. Az ok: Nick sebessége, a nap, a kanyar. Ezt mondják nekem, ezt ismételvek émedéig az újságokban és a hírekben. *Gondatlan vezetésből eredő baleset a Harvey Roadon, egy halott*. Nincs nyomozás. Ha Nick élne, több idézést is kapna, gyorsajtásért és szabálysértésért, hogy csak párat említsek. Kertelés nélkül közlik, hogy az egész Nick hibája. Nick okozta a saját halálát. Ő az oka, hogy egyedül maradtam két kisgyerekekkel, egy roncs autóval és a kórházi számlákkal. Mint kiderült, meghalni drága mulatság.

Ha Nick lassított volna, akkor nem hal meg.

De vannak más dolgok is. Nem csak Nick felelőtlensége és száguldozási hajlama dühít. Ott vannak például a futócipői, egy egész készlet, szétszórva a bejárati ajtó mögött. Felbószítanak. Még mindig ott vannak, és reggelente, kábultan és kimerülten egy újabb álmatlan éjszaka után, megbotlom bennük, és dühbe gurulok, hogy Nickben nem volt annyi udvariasság, hogy elrakja a cipőit, mielőtt meghal. *A francba, Nick!*

Ugyanez elmondható a mosogató szélén hagyott kávésbögréről meg a reggelizősarok asztalára hanyagul odavetett újságról, melynek lapjai darabonként csúsznak le a földre. Fölszedem őket, dühösen visszadobom az asztal deszkalapjára, és közben haragszom Nickre az egész átkozott rendetlenség miatt.

Nick hibája az egész, az ő hibája, hogy meghalt! Másnap reggel hatkor visítani kezd a vekkere, mint mindig, a megszokás hatalma, miként Harrietnél is, aki föltápászkodik abban a reményben, hogy kiviszik sétálni. Harrietet ma nem viszik sétálni. Harrietet holnap sem viszik sétálni. *A férje, asszonyom* – mondta a rendőr, mielőtt beültetett Felixszel együtt a járőr kocsiába, és elvitt a kórházba, ahol aláírtam egy meghatalmazást, és lemondtam a férjem szeméről, szívéről, életéről –, *túl gyorsan hajtott*. Naná, hogy így volt, mondom magamban. Nick mindig túl gyorsan hajt... A rendőr a napot okolta, és megismételte: *Túl gyorsan hajtott*.

Megsérült valaki? – kérdeztem bárgyún, és arra számítottam, a rendőr azt mondja: *Nem. Senki*. Ó, milyen ostoba voltam! Nem küldenek ki rendőrt a legközelebbi hozzátartozókhoz, ha nem sérül meg senki. És aztán haragszom magamra, amiért ilyen ostoba voltam. Haragszom, és szégyellem magam.

Maisie rászokik, hogy a szobámban alszik, és én hagyom. Apám figyelmeztet, hogy ez nem jó ötlet. Én mégis hagyom. Engedem, hogy a szobámban aludjon, mert az ágy hirtelen túl nagy lett, kicsinek, elveszettnek és magányosnak érzem magam benne. Maisie nyugtalanul alszik. Beszél álmában, halkán motyogva Aput hívja, én pedig megsimogatom a haját, remélve, hogy azt fogja hinni, az apja az. Rugdalózik álmában. Reggelre kelve ott van a feje, ahol a lábának kellene lennie, és fordítva.

Amikor este fél nyolckor bebújunk az ágyba, és Felix is bebugyolálva fekszik mellettem a mózeskosárban, Maisie ezredszer is megkérdezi:

– Hol van Apu? – És én ugyanazt az üres választ adom:

– Hamarosan hazajön. – Miközben tudom, hogy Nick nem így csinálná. Nick nem így kezelné a helyzetet, ha én haltam volna meg. Ó, mennyire szeretném, ha én haltam volna meg! Nick jobb szülő. Megtalálná a szavakat, a gyöngéd szavakat, a megszépítő és egyszerű szavakat, melyekkel elmagyarázza. Ölébe ültetné Maisie-t, jótékony ölelésébe burkolná. *Békében nyugszik*, mondaná, vagy: *egy jobb helyre költözött*, és Maisie Disneyworldbe képzelne engem, ahogy ott szundikálok Lipót király kastélyának legmagasabb tornyában a szépséges Csipkerózsika mellett, és nem lenne semmi szomorúság vagy bizonytalanság azzal kapcsolatban, hogy meghaltam. Helyette úgy látna maga előtt a továbbiakban, hogy egy fényűző ágyon fekszem gyönyörű estélyi ruhában, hajam loknikba rendezve az arcom körül, fejemen korona. Hercegnői rangra emelkednék. Clara hercegnő...

– Mikor jön haza Apu? – kérdezi Maisie, és én megsimogatom a haját, mosolyt erőltetek az arcomra, és elsütöm a szokványos választ:

– Hamarosan. – Azzal a nyűgösködő Felix felé fordulok, hogy ne lássa, ahogy sírok.

Nick temetése napján esik az eső, mintha az ég is részvétét akarná kifejezni, és együtt sírna velem. A nap nem hajlandó kidugni vétkes orcáját, az eget megtöltő áfonyakék és szürke esőfelhők pajzsa mögött rejtőzik. A távolban félelmetesen tornyosulnak a fellegek, egy egész Mount Saint Helen, felhőkből. Connor, Nick legjobb barátja áll mellettem bal felől, míg jobbról apám, Maisie pedig apám és én köztem lapul. Mikor a pap átadja Nick testét a földnek, maréknyi földet szórunk a koporsóra.

Maisie fogja a kezemet, miközben lábunk belesüpped a sárba. Gumicsizmát visel, pávakék gumicsizmát kiskutyákkal a szárán, a lefelé bővülő, fekete ruhájához. Belefáradt, hogy az apja holléte felől érdeklődjön, gyanútlanul áll mellettem, miközben az apját leeresztik a sírba.

– Mit csinálunk, Anyu? – kérdezi inkább. Nem érti, miért gyűlt össze ez a sok bánatos ember fekete ernyők erdeje alatt, és nézi, ahogy egy ládát elásnak a földben, nagyon hasonlatosan ahhoz, ahogy Harriet elásza a csontokat a hátsó kertben.

– Ez elfogadhatatlan – közli velem Nick anyja később, amikor visszasétálunk a temető előtt

parkoló autókhoz.

Apám is megszólal:

– El kellene mondanod neki, Clarabelle. – Ezt a becenevet ő találta ki nekem, ma már megszerettem, de valamikor utáltam. Maisie egy fiatalabb, csupán hároméves unokatestvérrel szökdőcsel mellettünk, mindketten megfélekednek a kézzelfogható szomorúságról, mely átítatja a levegőt a súlyos pára mellett. Fülledt meleg van, szemünk láttára szaporodnak a szúnyogok és a moszkító. Felixet a babakocsiban tolom, caplatok a göröngyös gyepen a gránit sírkövek között. Halottak. Vajon hogyan haltak meg?

– Majd elmondom neki, ha készen állok rá – vágok vissza mindkettejüknek, apámnak és Nick anyjának. Ha nem szomorú vagyok, akkor dühös. Apám jót akar, Nick anyja nem. Ki nem állhatott soha, bár ez az érzés nem kölcsönösnek indult. De az lett.

Egyedül apám jön velem haza a temetés után. A többiek mennek a maguk útjára, sorban sután megölelnek, mielőtt elköszönnének. Nem időznek sokáig, félnek, hogy a halál és a balszerencse ragályos. Hogy ha túl sokáig maradnak a közelemben, egyszerűen elkapják a bacit. Még Connor is sietve távozik, bár mielőtt elmenne, megkérdezi, tud-e tenni érttem valamit, nincs-e szükségem valamire. Nincs, mondom.

Emily az egyetlen, aki két és fél másodpercnél tovább marad.

– Hívj fel, ha bármire szükséged lenne – mondja, én pedig bólogatok, miközben tudom, hogy nem fogom felhívni. A férje, Theo, három vagy négy lépéssel mögötte áll, kétszer is megnézi az óráját a húsz másodperces beszélgetés alatt, és láttára Maisie mellém ugrik, megragadja a kezemet, félig elbújik mögöttem. Halkan fölsikolt, Emily pedig sajnálkozik:

– Szegényke! – mondja, mintha Maisie félelme Nick halálával lenne összefüggésben, nem pedig Theóval. Emily a szomszédunk, az a fajta, akivel lusta délutánokat töltök a teraszon, elütjük az időt, míg a gyerekeink játszanak, az én Maisie-m és az ő Teddyje, aki szintén négyéves. Teddy a Theodore rövidítése, az apja után nevezték el, aki Theo néven ismert. Theo, Emily és Teddy. Nem engedjük Maisie-t Teddyvel játszani, amikor Theo is ott van. Theo goromba ember, erőszakra hajlamos, ha mérges, meg ha nem, akkor is. Emily mondta, amellet mindannyian hallottuk már – Nick, Maisie és én – csendes nyári éjszakákon a hangját a nyitott ablakon át, ahogy valami ismeretlen okból ordítózik Emilyvel és Teddyvel.

Maisie retteg Theótól, ahogy én is.

– Ígérd meg, hogy felhívsz – mondja Emily, mielőtt Theo parancsolón a karjára teszi a kezét, mire Emily megfordul, és a temetőből menekülő többi távozóval együtt elsétál a gyepen, végig egy lépéssel a férje mögött haladva. Nem ígérek meg semmit. Csak amikor eltűnnek a szemünk elől, Maisie akkor engedi el a kezemet, és lép elő biztonságot nyújtó árnyékomból.

– Jól vagy? – kérdezem, és a szemébe nézek. Amikor már nem látja Theót vagy Emilyt, Maisie bólint, és azt mondja, igen. – Már elment – biztatom, mire óvatosan elmosolyodik.

Hazaérve apám sem marad sokáig. Persze ott van anyám, aki otthon ül a fizetett gondozóval, míg apám velem foglalkozik. Szétszakítjuk, nem tud mindkettőnkéről gondoskodni, róla is, meg rólam is.

– Mostanában látomásai vannak – vallja be vonakodva. – Hallucinációk, ahogy az orvos előre megmondta. Egy fekete holló a karnison. Bogarak.

Fintorgok.

– Miféle bogarak? – kérdezem.

– Hangyák – mondja. – Másznak a falon.

– Menj haza hozzá – mondom csüggedten, hallván, hogy anyám demenciája gonoszabbra fordult. – Én jól vagyok – biztosítom, miközben sovány, májfoltos karjára teszem a kezem, engedélyt adva, hogy távozzon. Felix alszik, Maisie a nappaliban pörög, mindenről megfélekedve táncol.

Miközben kocsijával kifordul a felhajtóról, látom apámon a beletörődést. Nem biztos benne, hogy helyesen cselekszik. Föltartom a hüvelykujjam, hogy megnyugtassam. *Jól vagyok, Apu.*

De tényleg így van?

Aznap éjjel Maisie ismét velem alszik. Betotyog a hálószobámba a nyúzott játék mackóval a karjában, mely régen az enyém volt. Jószerivel lerágta a fél fülét, elhatalmasodott rajta ez a gonosz szokás. Áll az ágyam lábánál, hálóingén tavaszi virágcsokrok, dáliák a rózsaszín minden árnyalatában – fukszia, lazac, cseresznye –, lábát fehér bokazokni fedi. Vörös haja a hátára omlik, kócos, csimbókos, az aljába egy gumigyűrű kapaszkodik.

– Nem tudok aludni, Anyu – mondja, és szegény medve fülét rágja, miközben mindketten tudjuk, hogy alig három és fél perce volt, hogy jóéjtpuszit adtam neki a saját ágyában. Hogy nyakáig föl húztam a takarót. Hogy a medve bolyhos homlokára is puszit nyomtam, és őt is betakargattam. Hogy amikor azt kérte, Apu takarja be és puszilja meg, azt mondtam Maisie-nek:

– Amint hazaér, föl fog jönni hozzád. – Remélve, hogy nem látja vagy hallja a nyilvánvaló hazugságot.

A karomban van Felix, a hátát paskolgatva lassan elaltatom. A sárga hálósák van rajta, lehet, hogy meleg a forró szobában. Úgy tűnik, leállt a légkondicionáló. Mit csinál az ember egy elromlott légkondival? Az ilyeneket csak Nick tudja, és ismét azon kapom magam, hogy dühös vagyok, amiért itt hagyott egy döglött légkondival és nulla ötlettel, hogy mihez kezdjek. Nicknek írnia kellett volna egy listát az ilyen dolgokról, arra az esetre, ha hirtelen meghalna. Ki javítsa meg a légkondit, ki nyírja le a fűvet, ki fizesse ki az újságkihordót...

Nyitva vannak az ablakok. Forog a mennyezeti ventilátor, miközben alszunk a hatalmas ágyban, Maisie és én. Harriet, a kutya az ágy lábánál fekszik. Felix alig egy méterre, a mózeskosarában. Én nem alszom, mert leszoktam az alvásról. Elkerül az álom, mint annyi minden mostanában. Sötét van a szobában, az éjjeli fényt leszámítva, amelyhez Maisie ragaszkodik, mert fél a sötétben. Az éjjeli fény viszont árnyékokat rajzol a sötét falakra, és én ezeket az árnyékokat bámulom, miközben Felix alszik, Harriet horkol és Maisie köröz az ágyban álmában, mint az úrszemét a Föld körül, és lehúzza a vékony pamutlepedőt verejtékes testemről.

És aztán, hajnali 1 óra 37 perckor Maisie fölül az ágyban.

Álmában ugyanannyit beszél, mint ébren, úgyhogy nem foglalkozom a motyogásával. Többnyire úgyis érthetetlen. Badarság. Egészen addig, amíg el nem kezd Nickről beszélni. Amikor kipattan a szeme, és tágra nyílt, rémült zöld szemmel bámul rám. Izzadt kis kezével megragadja az enyémet, és fölkiált, esdekelve, elkeseredetten fölsikolt:

– Ez a gonosz ember, Apu! A gonosz ember üldöz minket!

– Kicsoda, Maisie? – kérdezem, és gyöngéden megrázom, hogy fölébredjen. De Maisie már fölébredt. Az ágy lábánál Harriet moco-rog, és Felix sírni kezd. Csak egy kicsit, épp csak nyöszörög. Kinyújtja a kezét maga előtt, és tudom, hogy a nyöszörgésből pillanatok alatt fültépő üvöltés lesz. Felix készen áll az evésre, és mintha tudná ezt, a tejem szívárogni kezd a hálóingén keresztül.

– Ő – feleli Maisie értelmetlenül, és eltűnik a takarók alatt, a fejére húzza őket. Maisie bujkál. Bujkál egy ember elől. Egy gonosz ember elől, aki üldözi őket Nickkel. De hát Maisie semmit sem tud a gonosz emberekről, legalábbis így gondolom, és igyekszem elhíttetni magammal, hogy az egész csak játék, a vadászok üldözik álmában, akik megölték Bambi anyját vagy esetleg Hook kapitány. Ám amikor megismétli, teljesen ébren és ezúttal sokkal rémültebben annál, hogy játék lehetne – *A gonosz ember üldöz minket!* –, ágyam kipótolja a hiányzó részleteket, elképzelem, hogy egy gonosz ember úzi őket végig a Harvey Roadon, és ettől zakatolni kezd a szívem, és még jobban izzad a tenyerem, mint eddig.

– Maisie – unszolólok, olyan nyugodtan, ahogy csak tudom, noha belül minden vagyok, csak nyugodt nem. De Maisie a takarók alatt lapul, és nem beszél. Amikor megpróbálok hozzáérni, felsikolt: *Hagyj!* – és aztán elnémul, mint valami játék, amiben hirtelen lemerült az elem. Nem hajlandó megszólalni, hiába kérlelem, sőt könyörgök. És amikor a könyörgés sem hoz eredményt, azon kapom magam, hogy dühbe gurulok, merő elkeseredésből. Attól leszek dühös. Elkeseredetten tudni akarom, miről karattyol Maisie. Miféle gonosz emberről? Mit jelentsen ez az egész?

– Ha elmondod, Maisie, reggel veszünk fánkot – mondom, és epres bevonatú süteménnyel kecsegtetem.

Más anyagi javakat is kilátásba helyezek – egy új játék macit, egy hörcsögöt –, abban a reményben, hogy sikerül előcsalogatnom a takarók alatti fojtogató sötét világból. Csakhogy a takarók alatti világ biztonságot is nyújt számára, úgyhogy nem jön elő.

Mostanra Felix sírni kezd.

– Maisie! – igyekszem túlkiabálni Felixet, és megpróbálom kihúzni a kezéből a takarót. – Miféle gonosz ember? – faggatom kétségbeesetten, és csak találgatok, mikor megkérdem: – Az a gonosz ember egy autóban ült? – Érzem, hogy a takarók alatt Maisie bólint, és hallom, ahogy azt suttogja:

– Igen. – Én pedig levegő után kapkodok.

Egy gonosz ember. Egy autóban. Követte Maisie-t és Nicket.

Megsimogatom Maisie fejét, és kényszerítem magam, hogy egyenletesen lélegezzek, próbálom megőrizni a nyugalmamat, miközben körülöttem széthullik a világ, és egyre nehezebben kapok levegőt.

– A gonosz ember – hüppög újból Maisie, én pedig becsúszatom a játék macit a takaró alá, nyirkos kezébe adom, és azt kérdezem higgadt hangon:

– Kicsoda, Maisie, kicsoda? Miféle gonosz ember? – Noha belül mindennek érzem magam, csak higgadtnak nem. Ki az a gonosz ember, aki követte Maisie-t és Nicket? Ki az a gonosz ember, aki elvette a férjem életét?

Anélkül, hogy fölülne az ágyban, vagy elvenné a takarót az arca elől, kántálja, miközben hangját eltompítják a textilek:

– Üldöz a gonosz ember! El fog kapni bennünket! – Azzal kiugrik a takaró alól, mint egy rakéta, és bevágódik egyenesen a fürdőszobába, ahol sietve becsapja és bezárja maga mögött az ajtót, akkor erővel, hogy egy kép leesik a falról, a földre zuhan, és darabokra törik.

NICK

ELŐTTE

Honnan tudhattam volna aznap reggel, amikor az ágy lábánál állva néztem Clarát, amint alszik, mennyire meg fog változni az életünk? Hosszabban álltam ott, mint ahogyan terveztem, teljesen megbabonázott a szeme mozgása a szemhéja alatt, az orra hajlata, az ajka, a haja finomsága. Hallgattam az egyenletes, felületes légzését, melyet időnként egy-egy nagyobb levegővétel szakított meg, néztem, ahogy a nyakáig felhúzott vékony kék takaró, mely a gyermekünket rejtette, minden lélegzettel feldagadt.

Álltam az ágy lábánál, néztem, ahogy Clara alszik, és semmi másra nem vágytam, mint visszamászni az ágyba, összebújva tölteni vele a napot, mint régen, a feszes, gömbölyű hasára tenni a kezem, és órákat tölteni azzal, hogy nevet keresünk a kisfiunknak.

Honnan tudhattam volna, miközben lehajoltam, hogy csókot leheljek Clara homlokára, hogy odakint vihar készül, hurrikán, mely rövidesen földúlja az életünket, és odakint, a bejárati ajtó előtt már vár ránk a légkörben keringő, feszültséggel terhes levegő?

Honnan tudhattam volna, hogy fogytán az időm?

A hálószoza ajtaja előtt Maisie áll, karját maga köré fonja, a haja égnek áll. Még félig alszik, szeme próbál hozzászokni a folyosó ablakán beszűrődő fényhez.

– Jó reggelt, Maisie! – mondom neki sűgva, és letérdelek, hogy megöleljem ezt a kis törékeny teremtést, aki fáradtan, kimerülten nekem dől. – Gyere, kerítsünk neked valami harapnivalót, és hagyjuk Anyut aludni! – ajánlom, miközben karomba kapom, és leviszem a lépcsőn, tudván, milyen rosszul alszik mostanában Clara, mennyire akadályozza a pihenésben, hogy képtelen kényelmes pózt találni. Az utóbbi hetekben lábgöröcsök ébresztik föl az éjszaka közepén, vagy a baba, aki hevesen rugdalózik, mint aki ki akar jönni. *Rosszul jár az órája, összekeveri a nappalt az éjszakával*, szokta mondani Clara, bár kötve hiszem, hogy az anyaméhben lenne bármiféle óra, hogy a magzatnak lenne bármilyen elképzelése arról, hogy nappal van, vagy éjszaka. De ki tudja.

A göröcsökkel és a rugdalással szemben tehetetlen vagyok, de azt meg tudom tenni, hogy lefoglalom kicsit Maisie-t, hadd aludjon Clara.

Fagyasztott goffrit melegítek a grillsütőn, és juharszirup kíséretében föltálatom Maisie-nek a dohányzóasztalnál. Magamnak kávéf főzök – koffeinmenteset, mintha én is terhes lennék, mert megígértem Clarának, hogy nem kell egyedül végigszenvednie ezt a terhességet –, és dzsúszit töltök Maisie-nek. Bekapcsolom neki a tévét, és beállítom a konyhai vekkert egy órára.

– Kérlek, ne ébreszd föl Anyut, amíg le nem megy két rész a *Max és Ruby*ből, vagy amíg nem csörög a vekker! – mondom neki, majd hozzáteszem: – Amelyik hamarabb jön. – És pusztit adok az ő homlokára is, mely még izzadt az éjszaka után. – Hallottad, Maisie? – kérdezem. – Mikor ébresztheted föl Anyut? – Csak hogy tudjam, hallotta és megértette. Maisie okos kislány, néha okosabb a kelleténél, de még csak négyéves, figyelmét teljesen lekötik a képernyőn ugráló rajzfilmnyuszik.

– Amikor csörög a vekker – feleli, de nem néz rám. Harriet a lába mellett ül a földön, mindig reménykedik, hogy Maisie elejti a goffrit.

– Jó kislány. – Bebújok egy cipőbe, és megkeresem a kocsikulcsot. – Szevasz, tavasz! – mondom, és kinyitom a garázsba vezető ajtót.

– Szia-mia! – feleli Maisie teli szájjal.